

Chương 9

Suốt ba tuần liên tục, Wulf giữ rịt Chris và Cassandra ở trong nhà. Nhưng thời gian trôi qua, không một tên Daimon nào xuất hiện, anh bắt đầu tự hỏi liệu anh có phản ứng thái quá không.

Chỉ có thần Thor mới hiểu Chris đã buộc tội anh về chuyện đó ít nhất năm lần mỗi giờ.

Cassandra đã nghỉ học hoàn toàn dù không muốn thế. Cô mới mang thai có ba tuần mà trông như thể ba tháng. Bụng cô tròn lại, làm ai cũng biết thật sự có một đứa trẻ nằm trong đó.

Đây là điều tuyệt đẹp nhất mà Wulf từng thấy, dù cho anh nỗ lực muốn cách xa cô về mặt tình cảm.

Nhưng khó lắm. Nhất là khi họ dành phần lớn thời gian ở bên nhau để ghi hình quá trình mang thai. Cô dành hầu hết thời gian để kể chuyện về quá khứ của cô, về mẹ và các chị. Cả bố cô nữa. Qua mỗi kỉ niệm vui vẻ cô chia sẻ cùng con, anh lại cảm giác mình gần bó với cô hơn.

“Con nhìn này,” cô nói trong lúc chìa bàn tay ra với máy quay của anh, trên đó có một chiếc nhẫn triện. Wulf phóng tia nhìn vào chiếc nhẫn. “Mẹ của mẹ nói rằng đây vốn là nhẫn cưới của các vua Atlantis dùng trong hôn lễ.”

Cassandra nhìn nó buồn rầu. “Mẹ không chắc làm sao nó có thể tồn tại qua từng ấy thế kỉ. Mẹ của mẹ đã đưa nó cho ông ngoại con rồi ông truyền lại cho mẹ. Mẹ tin bố con cũng sẽ đưa nó cho con.”

Mỗi khi cô nói về tương lai của em bé mà không có cô, từng phần trong anh như chết dần chết mòn. Nỗi bất công đã xé nát tim anh.

Đau đớn trong đôi mắt cô, cả niềm thương tiếc.

Mỗi khi cô khóc, anh càng đau hơn. Anh cố xoa dịu cô, nhưng cuối cùng cả hai đều biết kết cục sẽ như thế nào.

Không có cách nào ngăn cản được.

Bố cô thường tới vào ban ngày để thăm cô. Cassandra không để bố gặp Wulf vì đằng nào ông cũng chẳng nhớ được anh.

Vì lý do đó anh chân thành biết ơn cô.

Thay vào đó, Cassandra giới thiệu bố cô với Chris và họ lên kế hoạch cho hai người duy trì liên lạc sau khi đưa trẻ chào đời.

Acheron gọi tới vào đêm diễn ra lễ Mardi Gras, anh cho phép Wulf vắng mặt tạm thời khỏi nhiệm vụ của Thợ săn đêm để trông nom Cassandra và bảo vệ đứa trẻ. Có thêm hai Thợ săn khác được cử tới St Paul để nhận vị trí của Wulf và cũng để canh chừng phòng khi Stryker và đồng bọn đuổi theo họ.

Ash đã cho anh số liên lạc của một Thợ săn xuất thân từ Apollite tên là Spawn, anh ta có thể giúp họ những thông tin cần thiết cho việc mang thai của Cassandra. Tội nào Wulf cũng để lại lời nhắn thư thoại cho Spawn nhưng anh ta vẫn chưa đáp lại.

Anh cũng không thể liên lạc với Acheron.

Điện thoại của anh reo.

Cassandra nhìn anh lôi chiếc di động từ trong túi ra và ấn nút trả lời. Cô biết anh không chỉ lo cho cô và Chris. Bạn thân nhất của anh, Talon, đã biến mất và không một Thợ săn nào liên lạc với anh trong suốt mấy tuần qua.

Điều đáng lo là Acheron cũng không thấy tăm hơi đâu. Wulf liên tục nói với cô rằng có điềm chẳng lành, dù Kat đã bảo họ đừng lo. Rõ ràng Acheron khá nổi tiếng với việc thi thoảng biến mất khiến không ai liên lạc được với anh ta.

Kat bảo đảm với họ rằng Artemis sẽ không cho phép bất kì kẻ nào tôn thương Acheron. Nếu có chuyện gì bất trắc với anh, chắc chắn họ đều biết.

Cassandra ngồi trên sàn nhà, chơi trò Cuộc sống¹ với Chris và Kat. Họ đã có chơi trò Đuổi bắt² nhưng rõ ràng là anh chàng Thợ săn nghìn tuổi cùng cô nàng hầu gái bất tử của nữ thần có lợi thế hơn hẳn so với Cassandra và Chris.

Còn chơi trò Cuộc sống thì chỉ đơn thuần là may mắn thôi.

“Chết tiệt,” Wulf lên tiếng sau vài phút, khi anh cúp di động và quay lại chơi cùng mọi người.

“Chuyện gì vậy anh?” Cassandra hỏi trong lúc di chuyển quân cờ của mình.

“Talon lấy lại được linh hồn rồi.”

“Không thể nào,” Chris thốt lên, ngồi đơ ra vì kinh ngạc. “Sao anh ấy có thể làm vậy được?”

Gương mặt Wulf không chút cảm xúc nhưng Cassandra đã quen với anh đủ để biết những biểu cảm ẩn bên dưới. Anh mừng cho bạn nhưng cô cũng nhìn ra anh có chút ghen tị. Cô không trách anh được.

“Cậu ta gặp một cô họa sĩ và rồi họ yêu nhau,” Wulf nói trong lúc ngồi xuống cạnh cô và điều chỉnh lại tiện cựa. “Và đêm lễ hội Mardi Gras, cô gái đó đã lấy lại linh hồn cho cậu ta và giải phóng cậu ấy.”

Chris phát ra tiếng khó chịu khi nghe Wulf giải thích. “Trời ơi tệ thật! Giờ thì anh ấy cũng gia nhập hội dưỡng già với anh Kyrian rồi.”

“Chris!” Cassandra thốt lên cùng tiếng cười gượng gạo. “Như thế là bất lịch sự đấy.”

“Biết vậy như cũng đúng mà. Tớ không thể tưởng tượng việc đánh đổi cuộc sống bất tử lấy một người phụ nữ. Không có ý xúc phạm đâu nhé các quý cô nhưng mà chuyện này cứ sai sai sao ấy.”

Wulf vẫn chăm chú và trò chơi. “Talon không đánh đổi gì cả. Khác với Kyrian, cậu ta vẫn bất tử.”

“Ồ,” Chris đáp. “Thế thì tuyệt vời. Tốt cho anh ấy. Trời ơi, đây là kiểu vừa được tiếng mà vừa có miếng đấy nhỉ?”

Mặt Chris ửng đỏ khi nhìn qua nhìn lại giữa hai người và nhận ra điều mình vừa nói. “Ý em là...”

“Không sao đâu,” Wulf độ lượng nói. Nhưng đôi mắt anh đã phản bội anh bởi nỗi đau hiện lên trong ấy.

Tới lượt Kat ra quân.

Cassandra với sang và chạm ngón tay mình lên tay Wulf. “Em không biết Thọ săn đêm cũng có thể tự do.”

“Hiếm lắm,” Wulf đáp, nắm chặt lấy tay cô. “Ít nhất là tới năm ngoài. Talon và Kyrian đã thành công rồi.”

“Ba chứ,” Kat nói xen vào trong lúc di chuyển quân cờ.

“Ba á?” Wulf ngạc nhiên hỏi.

Kat gật đầu. “Đã có ba Thọ săn được giải phóng. Tới qua tôi nghe thấy các hầu gái khác nói chuyện với nhau trong lúc trở về báo cáo với Artemis.”

“Tớ tưởng cậu không có cơ hội gặp gỡ Nữ thần mà,” Cassandra xen vào, nhớ lại điều Kat nói với họ sau khi trở lại vào đêm qua.

“Thì đúng vậy mà. Ngoài cửa thần điện của Người treo tấm bảng Không Làm Phiền to oành. Lắm lúc không ai ngoài Apollo dám xông vào khu ở của

Người. Nhưng tớ có nghe các hầu cận đồn đại chuyện này. Có vẻ Artemis không vui lắm.”

“Hừm...” Cassandra suy nghĩ về thông tin mới nghe được.

“Ai nữa đã được tự do?” Wulf hỏi.

“Zarek xứ Moesia.”

Quai hàm Wulf trễ xuống còn Chris nhìn Kat như thể cô mới mọc thêm cái đầu mới.

Chris khịt mũi. “Tôi nghĩ cô điên rồi, Kat ạ. Zarek đã bị phán tội chết. Không đời nào có chuyện đó đâu.”

Kat nhìn sang cậu ta. “Phải, nhưng cuối cùng anh ta không chết mà lại được tự do. Artemis đã dọa sẽ lấy đầu tất cả mọi người nếu như để mất thêm một Thọ sản khác.”

Nghe không an ủi chút nào đối với Cassandra. Cô chỉ có thể hình dung với Wulf liệu tin tức này còn chán chường tới mức nào.

“Tôi chưa từng nghĩ sẽ có ngày họ thả Zarek ra,” Wulf thì thào. “Cậu ta như bị thần kinh vậy, nên đã bị tù đày từ hồi tôi mới trở thành Thọ sản đêm.”

Cassandra hít một hơi thật sâu. Thật vô lý khi người như anh chàng Zarek này lại được tự do trong khi Wulf vẫn chịu bị nguyên rủa.

“Không biết Nick sẽ làm việc cho ai nữa vì giờ Talon cũng tự do rồi,” Chris lên tiếng, tay với lấy ống bím him ở chỗ Kat. “Không tưởng tượng nổi nếu cậu ấy phải phục vụ Valerius.”

“Chắc chắn rồi,” Wulf đáp. Anh giải thích với Cassandra anh chàng Valerius này chính là cháu nội của kẻ đã phá hoại gia đình Kyrian và đóng đinh giết chết vị tướng Hy Lạp này. Vì Nick từng là Hộ vệ của Kyrian và còn là bạn thân của anh ấy nên cậu ta sẽ không đời nào chịu phụng sự kẻ mà gia đình hắn đã đẩy Kyrian vào đường cùng.

Wulf, Kat và Chris tiếp tục bàn luận chuyện xung quanh Thọ sản đêm trong khi Cassandra nghĩ lại những điều nghe được tối nay.

“Em có thể giải phóng cho anh được không?” Cô hỏi Wulf.

Đôi mắt anh tối lại với tia nhìn lạ lùng. “Không. Khác với những người kia, tôi không có đường ra.”

“Vì sao?”

Wulf thờ dài mệt mỏi trong lúc anh xoay đĩa. “Tôi bị lừa trở thành nô lệ cho Artemis, trong khi những người khác tự nguyện làm vậy.”

“Anh bị lừa như thế nào?”

“Người đó là anh sao?” Kat xen ngang trước khi Wulf kịp trả lời.

Cassandra quay sang phía cô bạn. “Cậu biết chuyện ư?”

“Ừ, hồi đó mọi người xì xầm ghê lắm. Artemis vẫn tức điên vì bị Morginne đánh bại. Nữ thần không thích kẻ nào trên cơ mình cả, đặc biệt đó lại là kẻ vốn phụng sự Người.”

“Sao nàng ta có thể làm vậy?” Cassandra hỏi.

Kat lấy lại hộp bim bim từ tay Chris trước khi cậu ta chén hết cả hộp. Cậu chàng này thích ăn. Họ vẫn chưa hiểu vì sao cậu ấy ăn như vậy mà vẫn da bọc xương.

Chris vừa cắn nhẩn vừa đứng dậy đi vào bếp, chắc chắn là sẽ lấy thêm đồ ăn vặt.

Kat để hộp bim bim dưới chân. “Morginne hợp mưu với Loki, một thần Bắc Âu. Thần đã dùng cây cúc gai lấy được từ cây thần Số mệnh để đổi chỗ với kẻ khác trong ngày.”

Wulf nhú mày. “Vậy làm sao họ kéo dài được nó?”

Là nhờ máu của Loki. Các thần Na Uy có những luật lệ rất kì quặc và thần muốn giành lấy Morginne cho mình nên đã đổi chỗ linh hồn nàng ta với linh hồn anh. Artemis không thích gây hấn với Loki chỉ để giành lại Morginne. Hơn nữa, Người thấy anh làm Thợ săn đêm tốt hơn.”

Wulf nheo mắt.

Kat vỗ vai anh tỏ vẻ cảm thông. “Nếu có thể làm anh thấy khá hơn thì Morginne cũng bị Loki tra tấn cho tới tận bây giờ, nàng ta cũng không có lối thoát nào khác. Mà kể cả có chẵn nữa, Artemis sẽ chặn giết ngay lập tức. Lý do duy nhất Người bỏ qua là vì Loki vẫn bảo vệ nàng ta.”

“Tôi chẳng thấy khá hơn gì cả.”

“Phải. Tôi cũng đoán vậy.”

Stryker sải bước dọc hành lang rộng lớn sáng mờ ảo. Trong trạng thái thềm máu. Suốt ba tuần nay chúng không tìm được dấu vết nào của Wulf hay Cassandra.

Chúng cũng không thể bắt được bố cô ta để dụ cô ta ra hàng.

Chết tiệt!

Gã cùng đứa con trai Urian vẫn rất tích cực nhưng xem ra vô vọng rồi.

“Tìm chỗ ở của Thọ săn đêm có thể khó tới mức nào chứ?”

“Bọn chúng rất ranh ma, thưa kyrios,” Zolan đáp lại, gọi gã bằng cái tên trang trọng trong tiếng Atlantis, nghĩa là “chúa tể”.

Zolan là tiểu tướng đứng hàng thứ ba của Stryker, cũng là một trong số những chiến binh đáng tin cậy nhất của gã. Hắn được thăng chức qua các cấp trong đội quân Spathi nhờ khả năng ra tay mau lẹ, vô tình. Hắn đã lên tới chức “tướng” từ hơn mười ngàn năm trước.

Giống như Stryker, Zolan nhuộm tóc thành màu đen và xăm biểu tượng của Nữ thần hủy diệt, cũng là biểu tượng của chiến binh Spathi - mặt trời vàng rực với con rồng nằm ngay chính giữa.

Zolan tiếp lời, “Nếu không vì thế thì chúng ta đã lần ra và xử lý chúng ngay trong giấc ngủ rồi.”

Stryker quay lại lừ mắt với Zolan, đáng sợ tới mức gã Daimon co rúm người lại. Chỉ mình con trai gã mới đủ dũng cảm không chùn bước trước con giận của gã. Không ai quả cảm bằng Urian.

Con quỷ Xedric trước mặt Stryker trong đại sảnh. Khác với các Daimon, Xedric không tỏ ra quan tâm hay cúi mình trước vị thế của Stryker. Hầu hết mọi lúc, Xedric đối xử với gã như một tên hầu hơn là chủ nhân. Chính điều đó càng khiến Stryker điên tiết.

Rõ ràng con quỷ nghĩ nó cũng có chỗ đứng trong lòng Nữ thần hủy diệt đủ để bảo vệ nó, nhưng chỉ có Stryker mới biết sự thật. Mẹ hắn chỉ yêu hắn nhất.

“Đức vương Hiền từ có lời muốn nói với ngài,” con quỷ nói bằng giọng trầm đều.

Đức vương Hiền từ. Mỗi lần Stryker nghe danh hiệu đó, hắn chỉ muốn cười phá lên nhưng vẫn kiềm chế được. Mẹ hắn không phải người có khiếu hài hước. Stryker đứng dậy khỏi ngai vàng và bước vào phòng riêng của mẹ.

Mẹ hắn đang đứng nhìn ra hồ bơi, nước trong hồ dựng thành cột nước lấp lánh chảy từ thế giới này sang nhân loại. Quanh cột nước là làn khói và hơi nước tạo thành cầu vồng đẹp mắt. Chính tại đây, Người sẽ nhìn qua mặt nước phản chiếu để tìm hiểu chuyện nhân gian.

“Con bé đó có thai rồi,” Nữ thần thông báo mà không buồn quay lại.

Stryker hiểu ngay “con bé” Nữ thần nói tới chính là Cassandra.

“Sao có thể như vậy?”

Vị thần Hủy diệt nâng hai tay lên vẽ thành một đường tròn trong không khí. Nước từ hồ tạo thành một quả cầu trong suốt như pha lê. Dù không có gì ngoài không khí bao bọc xung quanh, quả cầu nước xoáy tròn liên tục cho tới khi trong đó hiện lên hình ảnh cô gái mà cả hai mẹ con hẳn muốn phải chết. Chẳng có gì khác cho hẳn biết thêm cách để tìm ra ả.

Apollymi rê ngón tay xuyên qua hình ảnh, khiến nó rung lên rồi biến dạng. “Artemis đang can thiệp vào chuyện này.”

“Vẫn còn thời gian để trừ khử cả mẹ lẫn con ạ.”

Nữ thần mỉm cười. “Phải, vẫn còn thời gian.” Người mở lòng bàn tay ra, nước tuôn chảy khỏi quả cầu, trở lại trong hồ nước. “Giờ là lúc phản công. Kẻ được chọn đang bị Artemis giam giữ. Hẳn sẽ không ngăn cản được con. Thậm chí hẳn còn không biết khi nào con sẽ tấn công.”

Stryker nhắm mắt khi nghe nhắc tới Kẻ được chọn. Cũng như với Tử thần, Stryker không được phép tấn công gã.

Hắn ghét những giới hạn.

“Chúng con vẫn chưa biết phải tấn công vào đâu,” hẳn nói với mẹ. “Chúng con đang tìm kiếm...”

“Mang theo một con quỷ của ta đi. Nó có thể tìm ra bọn chúng.”

“Con tưởng mấy con quỷ đó không được phép rời khỏi vương quốc này.”

Nữ thần nở nụ cười nửa miệng tàn nhẫn. “Artemis đã phá luật thì ta cũng vậy. Giờ đi đi, con trai ta, hãy làm ta tự hào.”

Stryker gật đầu và quay đi lập tức. Hẳn mới đi được ba bước thì giọng Nữ thần vang lên khiến hẳn dừng lại.

“Nhớ lấy, Strykerius, phải giết được người thừa kế trước khi Kẻ được chọn trở về. Con không được phép đổi đầu với hẳn. Không bao giờ.”

Hẳn dừng lại nhưng không nhìn về phía Nữ thần. “Vì sao con luôn bị cấm làm điều đó?”

“Đừng hỏi tại sao, vấn đề là sống hay chết.”

Hắn nghiêng răng khi nghe mẹ biến tấu câu thơ nổi tiếng.

Khi Người lên tiếng, giọng người lạnh băng, chỉ càng khiến hắn điên lên thêm. “Câu trả lời là người quý trọng mạng sống của mình tới mức nào, Strykerius? Ta giữ người ở đây cạnh ta suốt bao thế kỉ và ta không muốn nhìn thấy người chết.”

“Kẻ được chọn không thể hạ gục con. Con là thần.”

“Nhiều vị thần mạnh hơn người cũng đã rơi đài đáy thoi. Rất nhiều kẻ chết dưới con thịnh nộ của ta. Nhớ lấy lời ta, con trai. Hãy nhớ lấy.”

Stryker bước tiếp, chỉ dừng lại để thả con quỷ Kyklonas ra, tên của nó có nghĩa là “con lóc”. Một khi được thả ra, nó sẽ trở thành kẻ hủy diệt. Giống y như Stryker vậy.

Khi điện thoại Wulf đổ chuông vào lúc sắp nửa đêm. Mở máy ra, anh nghe thấy giọng nói cộc cằn thô lỗ nặng phương ngữ Hi Lạp mà anh không nhận ra được.

“Spawn đây, Viking. Cậu đã gọi cho tôi cả trăm lần lúc tôi đi vắng phải không?”

Wulf tảng lờ giọng bực bội của gã kia. “Cậu đã đi đâu thế?”

Spawn đáp lại bằng giọng găm gù thách thức. “Từ lúc quái quỷ nào tôi phải báo cáo với cậu? Tôi còn chẳng biết gì về cậu, thế nên đừng có chõ mũi vào việc của tôi.”

Chà, có kẻ quên không uống thuốc điều hòa nhân cách lúc tối đây. “Nghe này, tôi không có ý đối đầu gì với cậu cả, Daimon ạ...”

“Tôi là một Apollite, Viking. Khác nhau nhiều đấy.”

Phải, phải. “Xin lỗi nhé. Tôi không có ý xúc phạm.”

“Vậy xin nhắc lại lời cậu nhé, Viking, phải, phải.”

Chết tiệt!

“Và tôi cũng nghe được câu vừa rồi luôn đấy.”

Wulf nén lại cơn giận và cố thanh lọc đầu óc cho trống rỗng. Anh chẳng muốn tự phản bội mình trước một kẻ lạ có thể cũng nguy hiểm chẳng kém lũ Daimon đang đuổi bắt Cassandra.

“Nếu cậu biết nhiều thế, chắc cậu biết lý do tôi gọi điện.”

Trả lời anh chỉ có sự im lặng.

Sau mấy giây ngừng lại, Spawn cười, rung lên cả trong cổ họng.

“Cậu không cần được suy nghĩ khỏi tôi đâu, Wulf. Không có cách nào che chắn trước tôi chừng nào tôi liên lạc trực tiếp với cậu, ví dụ như qua chiếc điện thoại cậu đang cầm đấy. Nhưng đừng lo. Tôi không phải vấn đề của cậu. Tôi chỉ ngạc nhiên là Apollo còn có người thừa kế cần bảo vệ. Chúc mừng cậu sắp có con nhé.”

“Cảm ơn,” Wulf nói, chẳng có vẻ chân thành gì mấy.

“Và để trả lời câu hỏi của cậu thì, tôi không biết.”

“Biết gì?”

“Liệu con lai của con người và Apollite có thể sống quá hai mươi bảy tuổi được không. Nhưng rốt cuộc thì chuyện gì cũng có thể xảy ra. Biết đâu vài tháng nữa, chúng ta lại rảnh rang ngồi theo dõi cuộc vui.”

Wulf điên tiết khi gã Apollite biến câu chuyện tang thương thành trò khôi hài. “Im đi, Spawn. Tôi không thấy cậu hài hước ở điểm nào.”

“Hoi đau lòng nhỉ. Tôi cứ chắc mẫm mình là nghệ sĩ hài cơ đấy.”

Wulf chỉ muốn xé xác gã thợ săn xuất thân Apollite này ra.

“May là tôi sống ở Alaska nên cậu không chạm được tới đây.”

“Sao cậu làm được vậy?”

“Tôi có khả năng ngoại cảm. Tôi đọc được ý nghĩ của cậu trước cả khi cậu nói ra.”

“Vậy, vì sao cậu cứ phải tỏ ra khó chịu thế nhỉ?”

“Vì tôi có khả năng ngoại cảm chứ không phải thấu cảm. Tôi chẳng quan tâm các cậu cảm nhận thế nào mà chỉ cần biết các cậu nghĩ gì thôi. Nhưng vì Ash nhắc tôi phải giúp đỡ hai người nên tôi mới phải làm vậy.”

“Cao cả gớm nhỉ,” Wulf châm chọc.

“Phải, đặc biệt là khi tôi ghét hầu hết tất cả mọi người. Nhưng vì Cassandra là đồng loại của tôi, tôi sẽ cố tỏ ra tử tế hơn với cô ấy. Nếu tôi là cậu, tôi sẽ tìm bà đỡ người Apollo để giúp đỡ con trai cậu chào đời.”

Tim Wulf ghen lại. “Con trai ư?”

“Chưa chắc lắm, nhưng khi nào thành hình thì sẽ là như vậy đây.”

Wulf mỉm cười khi nghĩ đến đứa bé, dù nói thật là một phần nhỏ trong anh ước có con gái. Một đứa con gái sẽ nhắc anh nhớ về mẹ con bé khi Cassandra rời khỏi nhân thế.

Ngắt dòng suy nghĩ trước khi nó dẫn anh tới những chỗ không cần nhắc tới, anh nghe Spawn đọc danh sách những thứ Cassandra cần.

“Tộc người chúng tôi hơi khác với con người. Chúng tôi có chế độ ăn đặc biệt và cả thay đổi tùy vào hoàn cảnh.”

“Tôi biết Cassandra cần truyền máu,” Wulf nói, nghĩ tới trông cô tái xanh tái xám hai ngày gần đây. “Lúc trước cô ấy cũng bảo rằng cô ấy cảm thấy yếu đi.”

“Tin tôi đi, cô ấy cần nhiều hơn thế.”

“Ví như?”

Spawn không trả lời. Tôi sẽ gọi cho vài người để xem có thể tìm ai sẵn lòng giúp đỡ hai người không. Nếu may mắn thì có thể có cả một quân đoàn ấy chứ. Tôi không hứa điều gì trước đâu nhé. Vì bây giờ tôi đang cùng phe kẻ thù nên người cùng tộc rất ghét tôi, họ chỉ muốn giết chết tôi lúc nào tôi cố liên lạc với họ.”

“Cảm ơn nhé, Spawn.”

“Rồi, tôi cũng phải cảm ơn vì câu nói dối lịch sự của cậu dù hai ta đều biết rõ. Lý do duy nhất khiến cậu chịu đựng tôi này giờ là vì Cassandra. Ngủ ngon nhé, Wulf.”

Điện thoại bị ngắt.

“Hình như không thuận lợi lắm.”

Anh liếc qua thì thấy Cassandra đang đứng ở ngưỡng cửa phòng anh. Anh mãi suy nghĩ về tính cách cay nghiệt của Spawn nên không nghe thấy tiếng cô bước vào. “Giống như đi vào hang gấu quét toàn mặt xung quanh vậy.”

Cô mỉm cười rồi tiến lại gần anh. “Hình ảnh thú vị đây.”

Anh nghĩ về những gì Spawn đã nói, về nhu cầu của cô. Cô đã mang thai gần một tháng rồi. Cô có ổn không nhi? “Em thấy trong người thế nào?”

“Vô cùng mệt mỏi. Em xuống đây để đi ngủ sớm.”

Anh cười phá lên, hơi miễn cưỡng. “Chắc chỉ có hội Thọ săn chúng tôi mới nghĩ nửa đêm là còn sớm.” Anh kéo cô nhẹ nhàng ngồi lên đùi anh.

Cô dễ dàng ngồi đối diện anh và anh nhận ra anh dần trở nên thoải mái hơn khi ở cùng cô.

“Em biết,” cô nói, rúc đầu dưới cằm anh, tựa lên ngực anh. “Niềm vui của loài cú đêm.”

Cô thở dài. “Hồi nhỏ, em thường cố đem ánh nắng tới tặng mẹ. Em thấy thương mẹ ghê gớm vì bà chẳng bao giờ được nhìn hay cảm nhận điều ấy. Thế là em cố bắt nắng cho vào lọ. Khi không làm được, em lại bắt rất nhiều con bọ phát sáng và bảo mẹ rằng nếu có thể bắt đủ số bọ thì gom lại trông cũng giống như ánh mặt trời. Bà cười phá lên, ôm em rồi thả những con bọ ra. Bà bảo rằng không có sinh vật nào đáng phải sống cả đời trong lồng giam như thế.”

Wulf mỉm cười. Anh có thể hình dung cô khi còn nhỏ mang chiếc lọ chạy về phía mẹ. “Tôi tin là bà ấy vẫn rất vui.”

Cô xoa dọc cánh tay anh, khiến toàn thân anh gai lên sau mỗi cái vuốt ve hờ hững của cô. “Chị em cũng giống mẹ. Chị ấy không chịu được ánh nắng mặt trời. Chị ấy chỉ đứng ngoài nắng hơn ba phút thôi cũng đủ cháy sạm rồi.”

“Tôi rất tiếc.”

Cả hai chìm vào im lặng, Wulf nhắm mắt, để hương hoa hồng của cô cuộn lấy anh. Cô mềm mại nép sát vào anh. Đường cong gợi cảm, tràn đầy bởi đang mang bầu.

Giờ anh chỉ muốn ngấu nghiến lấy cô.

“Anh có nghĩ chết rất đau không?” cô hỏi, giọng thì thào.

Đau đón búa vây lấy anh khi nghĩ về điều đó. “Sao em cứ phải tự hành hạ mình như thế, em yêu?”

“Em cố không suy nghĩ về chuyện đó,” cô thì thầm. “Thật đấy, nhưng em không thể ngừng nghĩ về việc chỉ bảy tháng nữa thôi, em sẽ không bao giờ được nhìn thấy mặt trời nữa.” Cô ngược nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh bởi nước mắt lắng đọng bờ mi. “Không bao giờ được thấy anh. Thấy Kat và cả căn hầm cũ kỹ, tồi tàn này.”

“Nhà tôi không tồi tàn.”

Cô mỉm cười duyên dáng, nụ cười ngọt ngào, rạng rỡ. “Em biết. Có lẽ em nên biết trân trọng những gì mình đang có. Ít ra em còn được biết lúc này mình sẽ ra đi. Như thế em có thể sắp đặt ưu tiên những chuyện quan trọng lên trước.”

Không, cô không thể, bởi vì càng ở lâu với cô, anh càng bị thu hút.

Ba tuần qua là khoảng thời gian quá tuyệt vời. Anh học được cách cảm nhận như một người bình thường. Được lên trên nhà mà không phải giới thiệu lại bản thân với cô và Kat mới dễ chịu làm sao.

Được thức dậy lúc bình minh, ngắm nhìn cô nằm bên, vẫn nhớ anh, nhớ những cái vuốt ve của anh...

Thở dài, cô đứng dậy và đi về phía giường.

Mới được một bước cô đã bị vấp.

Wulf đi chuyên như tia chớp, ôm lấy cô từ phía sau trước khi cô ngã. “Em ổn chứ?”

“Em thấy hơi chóng mặt.”

Cơ đã bị như vậy suốt tuần vừa rồi. “Em có cần tôi bảo người gửi tới ít máu không?”

“Không đâu. Em nghĩ triệu chứng này là do đang mang thai thôi.”

Anh bế cô về giường và nhẹ nhàng đặt cô xuống.

Cassandra mỉm cười nhìn chàng chiến binh Viking của cô cùng hành động săn sóc của anh. Dù cô có cần gì hay muốn gì, anh sẽ cho người hoặc đích thân tìm về bằng được.

Ngay khi anh định lui ra, cô hôn lên môi anh. Phản ứng của anh khiến cô giật mình lười anh hôn lại cô cuồng nhiệt.

Cô cảm nhận được con thú săn mồi trong anh, bản chất hoang dã ấy. Anh có vị khát máu và khoan thứ.

Khẽ gầm lên, anh kéo áo cô lên, khum lấy bầu ngực trong tay.

Cassandra thở dài thỏa mãn trước sự đòi hỏi của anh. Bình thường anh luôn tỏ ra dịu dàng nhưng đêm nay, anh có chút gì đó hung bạo.

Wulf không thở nổi. Anh không cần dính dáng tới cô. Không cần thiết bảo bọc cô như thế khi mà anh biết sẽ có ngày anh phải để cô ra đi, nhưng anh không dừng được.

Anh cần cảm nhận cô trong đôi tay mình. Cần cô nằm bên dưới anh.

Cô cắm móng tay sâu vào lớp da anh khi lên đến cao trào.

Anh cẩn thận nằm xuống lên người cô để không làm đau cô hay em bé. Anh chỉ muốn cảm nhận được cơ thể cô quấn lấy anh đôi chân trần cọ lên anh.

“Anh ổn chứ?” cô khẽ hỏi. “Vội vàng như thế chẳng giống anh chút nào.”

Wulf nhắm mắt, nghe tiếng cô như mũi kim đâm thọc người anh.

Chỉ có cô mới thấu hiểu anh. Từng thói quen. Từng sở thích và cả những điều ghét bỏ. Cô nhớ tất cả. Suốt bao thế kỉ, cô là người tình duy nhất biết được những điều đó.

Anh sẽ ra sao nếu thiếu vắng cô?

Bên ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ.

“Cass?” Chris gọi. “Nếu cậu còn thức thì tớ đã đặt pizza cho cậu rồi đấy, cậu nói là muốn ăn mà. Vài phút nữa là bánh tới rồi.”

Cô cười khúc khích khi Wulf nhú mày nhìn cô. “Lúc anh đi khỏi, em đã bảo cậu ấy là em thèm một miếng pizza pepperoni khủng khiếp,” cô giải thích. Rồi cô cao giọng đáp, “Cảm ơn, Chris. Tớ sẽ xuống sau mấy phút nữa.”

Wulf lại nhú mày. “Nếu em cần nghỉ ngơi...”

“Anh đùa à? Em thực sự đang thèm pizza chết đi được.”

“Lẽ ra em nên nói sớm hơn. Chris có thể bảo đầu bếp làm cho em.”

“Em biết, nhưng lúc em lên nhà, Marie đã làm món gà rồi, em không định làm tổn thương chị ấy. Chị ấy rất tốt bụng.”

“Tôi biết.”

Cô nhìn thấy vẻ buồn bã trên gương mặt Wulf.

Marie đã làm việc ở đây gần tám năm và luôn nhằm tưởng Chris mới là ông chủ. Marie đã kể với Cassandra chuyện bố Chris thuê chị ấy như thế nào, cho tới ba năm trước, sau một cơn đột quỵ ông bố qua đời, bà mẹ chuyển tới ở bên ngoài thành phố vì không muốn nhớ lại phút lâm chung của chồng mỗi khi ở trong căn nhà này.

Mẹ cậu ấy cố thuyết phục Chris đi cùng nhưng vì một nguyên nhân hiển nhiên, cậu ấy ở lại với Wulf. Căn nhà được bố cậu ấy làm di chúc để lại cho Chris nên mẹ cậu ấy không thể bán nó và ép cậu rời đi được.

Không biết trong tám năm Wulf đã gặp Marie bao nhiêu lần.

“Em rất tiếc, Wulf.”

“Đừng, tôi quen rồi.”

Anh giúp cô ngồi dậy, mặc quần áo cho cô. Nhưng anh không để cô đi bộ lên nhà vì sợ cô lại vấp ngã.

Thế nên anh bế cô tới tận sô-pha rồi đặt cô nằm xuống, sau đó anh lại đi lấy gối chặn cho cô.

Cassandra mỉm cười vì sự tử tế của anh trong lúc anh quay lại đắp chăn cho cô, rồi giật lấy điều khiển ti vi từ tay Chris.

“Này!” Chris lên giọng bất bình.

“Cậu đâu có mang bầu đâu.” Rồi anh đưa điều khiển cho cô.

“Tốt thôi,” Chris sung sĩa nói. “Để xem tới lúc em cũng có con cho anh xem.”

“Rồi, rồi. Tới lúc đó thì con tôi cũng đã có cháu rồi.”

Chris há hốc mồm. “Em không muốn nghe câu đó từ anh đâu, đồ sùng trâu.” Câu châm chọc quen thuộc Chris vẫn dùng để trêu tức Wulf. Cassandra không hiểu cho tới khi cậu giải thích câu nói bắt nguồn từ niềm tin sai lệch rằng người Viking đội mũ giáp có sừng lên đầu.

“Thế đấy,” Chris tiếp tục “Em sẽ chuyển trường tới Stanford. Em chán thời tiết suốt ngày tuyết rơi rồi. Ở đó chưa chắc em đã kiếm được bạn gái nhưng ít ra mấy đứa con gái ở lớp sẽ không sùm sụp áo khoác cả ngày.”

Kat bước vào phòng, mắt đảo tròn. “Hai người này lúc nào cũng cãi nhau như trẻ con thế à?”

“Ừ,” Cassandra đáp. “Chắc là họ đang muốn biến việc trêu chọc người khác thành một môn thể thao được tham dự Thế vận hội.”

Chris định mở miệng đúng lúc chuông rửa reo lên. “Pizza đấy,” cậu nói rồi đứng dậy.

Một cơn ớn lạnh lạ kì chạy dọc sống lưng Cassandra. Cô xoa gáy rồi nhìn quanh.

“Cậu ổn chứ,” Kat hỏi.

“Chắc vậy.” Chỉ là, cô cứ thấy... kì quặc sao đó...

Cô tựa đầu vào lưng ghế, nhìn Chris cầm chiếc pizza lên tay đi vào còn anh chàng giao bánh vẫn đứng ngoài cửa. Chris trả tiền cho anh ta.

“Này,” chàng trai lên tiếng trong lúc Chris định xoay người bước đi. “Cậu có phiền không nếu tôi xin phép vào nhà mượn điện thoại một chút thôi? Tôi cần gọi về cửa hàng để nhận chuyển hàng tiếp theo.”

Chris nghiêng đầu. “Hay tôi cho anh mượn di động gọi ngay ngoài hiên này nhé?”

“Thôi mà, ngoài này lạnh lắm. Tôi không thể vào gọi nhờ một cú điện thoại sao?”

Wulf đã đứng lên, nhanh chóng bước tới cửa còn Chris lùi lại sâu hơn.

“Xin lỗi nhé anh bạn,” Chris cứng rắn đáp. “Không vị khách lạ nào được bước vào nhà này, hiểu chứ.”

“Chris,” Wulf quát lên giọng anh trầm mà đanh thép. “Vào nhà mau.”

Lần này Chris không cãi lại.

Wulf tóm lấy thanh kiếm trên tường cùng lúc tên Daimon ngoài hành lang lôi hai con dao to đùng ra khỏi túi đựng pizza.

Hắn phóng con dao về phía Chris rồi quay sang đối đầu với Wulf. Chris loạng choạng lùi lại, mặt tái đi rồi ngã xuống.

Cassandra nhòem dậy tiến về phía Chris nhưng bị Kat ngăn lại. “Nghĩ cho đũa đũa bé đi. Ổ yên đây.”

Cô gật đầu nhìn Kat nhảy qua chiếc ghế để tới trợ giúp Chris.

Cassandra lấy thanh kiếm khác trên tường, sẵn sàng chiến đấu phòng khi có kẻ tấn công tiếp.

May thay, đúng lúc Kat tới gần thì Chris đã đứng dậy được mà không hề hấn gì. Còn chiếc pizza thì nát bét. Ổn chúa, chiếc hộp đã cản con dao.

Wulf và tên Daimon tiếp tục đánh nhau ngoài hiên.

“Chết tiệt,” Chris thở mạnh, chạy về phía Cassandra, Kat chạy ngay sau. “Cả tá bọn chúng đang tiến về phía này.”

“Sao cơ?” Cassandra hỏi lại, đầu gối run rẩy khi nghĩ đến cảnh đó.

Wulf giết chết tên ngoài hiên và đóng chặt cửa lại.

“Chết tiệt, Chris, cậu ổn chứ?”

Chris gật đầu.

Wulf bước ngang qua căn phòng để kiểm tra cậu chàng, anh kéo cậu vào lòng và ôm thật chặt.

“Này, bỏ em ra, đồ đồng tính.” Chris nổi sùng. “Ghê quá đi. Nếu anh muốn ôm ai thì ôm Cassandra ấy.”

Cô thấy Wulf nghiến chặt răng trước khi buông cậu ra. Một tay anh vẫn nắm chặt vai cậu và cúi xuống để nhìn thẳng vào mắt cậu. “Nếu cậu còn định ra mở cửa bất cứ lần nào nữa, Christopher Lars Eriksson, tôi sẽ vặt cái đầu ngu ngốc của cậu xuống.” Anh đẩy Chris về phía hành lang. “Đi hạ tám chấn xuống đi.”

“Gì thế này, tòa nhà này là phi thuyền hay sao?” Kat hỏi trong khi Chris chạy đi thực hiện mệnh lệnh của Wulf.

“Không, nhưng chúng tôi sử dụng tám chấn kim loại chống đạn thay cửa an ninh. Tôi không biết lũ Daimon này định làm gì nhưng tôi không muốn bọn chúng sẽ ném chai xăng hay thứ tương tự qua cửa sổ.”

“Chu đáo đấy,” Kat thở mạnh.

Cả tòa nhà rung lên khi Chris hạ tám chấn thép xuống.

Wulf run lên vì giận dữ, anh gọi cho bên an ninh để kiểm tra.

“A lô?” Giọng nói ở đầu dây lên kia không chỉ lạ hoắc mà còn mang âm điệu phương ngữ nặng. Dù đám vệ sĩ chẳng bao giờ nhớ được anh nhưng Wulf biết từng thành viên mà Hội đồng cử đến để bảo vệ Chris.

Wulf có linh cảm xấu. “Ai đó?”

“Người nghĩ là ai chứ, tên thợ săn? Chuyển lời khen của ta tới kẻ gọi pizza nhé. Bữa khuya ngon lắm.”

Wulf nắm chặt chiếc điện thoại. “Vệ sĩ của tao đâu rồi?”

“Một kẻ đang ở đây nhưng hẳn không muốn nói chuyện lắm đâu. Tử thân luôn biết cách khiến kẻ lắm mồm nhất cũng phải im lặng. Còn tên kia thì... hẳn... khoan nào, chết rồi thì phải. Người của ta đã kết liễu hẳn rồi!”

“Mày sẽ phải trả giá vì điều đó.”

“Vậy sao người không tới đây đưa hóa đơn trực tiếp đi?”

“Tao tới đây.” Wulf đập máy và bước về phía cửa, định bụng xé xác tên Stryker này ra.

Kat giữ lấy anh lúc anh bước tới sát cửa. “Anh nghĩ anh đang làm gì thế hả?” cô bực dọc hỏi.

Anh lừ mắt giận dữ với cô. “Tôi sẽ kết thúc chuyện này.”

Cô nhướn mày nhìn anh. “Anh không thể. Hắn sẽ giết anh ngay khi anh rời khỏi đây.”

“Vậy tôi phải làm gì chứ?”

“Bảo vệ Chris và Cassandra. Tôi sẽ quay trở lại.”

Kat nói rồi biến mất.

Kat dò tìm năng lượng của Stryker và phát hiện ra hắn đang ở trong phòng bảo vệ. Cô nhớ nhó khi nhìn thấy xác hai người đàn ông trên sàn. Có ít nhất cả tá Daimon bên ngoài, chúng đang mở các hộp ra, chuẩn bị tấn công.

Chỉ có bốn tên ở trong phòng bảo vệ: Stryker, Urian, Icarus và Trates.

Trates ngược lên nhìn màn hình điều khiển, mặt hắn tái lại.

“Sao các người và được đây?” Kat hỏi.

Stryker chậm rãi quay lại, với dáng điệu uyển chuyển, mặt đối mặt với cô bằng nụ cười châm biếm. Hắn không tỏ chút sợ hãi, chỉ đơn thuần là thích thú. Đám bảo vệ này đã xông ra lúc chúng ta làm thịt tên giao bánh và cố ngăn bọn ta lại. Bọn ta đã kéo chúng vào trong sau khi chúng chết.”

Câu nói thờ ơ tới mức khiến Kat phát ốm, nhưng chẳng bằng việc cô bắt gặp hình ảnh con quỷ đi cùng họ xuất hiện trên màn hình.

Vậy là Apollymi đã đổi luật chơi. Chết tiệt.

“Đồ xấu xa,” cô nói qua kẽ răng.

Hắn mỉm cười như thể cô đang nói lời khen hắn. “Cảm ơn nhé, tình yêu, ta luôn tự hào về điều đó đấy.”

Kat mở cửa thông trở về Kalosis. “Đã tới lúc các người quay về rồi đấy.”

Stryker nhìn cánh cửa xuất hiện rồi mở ra, hắn phá lên cười “E rằng lần này không thể đâu, cưng ạ. Mẹ ta đã chuẩn bị kĩ lưỡng rồi. Cô có thể cất cánh cửa

đó ra sau lưng được rồi đấy. Bọn ta còn nhiều việc phải làm. Hoặc tham gia cùng hoặc rời khỏi đây mau.”

Lần đầu tiên trong đời, Kat cảm nhận cơn run sợ. “Chính các người mới phải đi. Đó là luật. Khi cửa thông mở thì các người phải trở về.”

Stryker tiến lên, đôi mắt lạnh lùng với tia nhìn nanh nọc. “Không đâu.”

Cửa thông lập tức đóng lại.

Kat cầm nín khi nhận thấy chuyện gì đang xảy ra. Nữ thần Hủy diệt đã trao cho hắn chìa khóa, đặt hắn vào thế chủ động.

Stryker đứng sát gần cô tới mức cô thấy ớn lạnh. Hắn bung lấy mặt cô bằng một tay. “Tiếc là mẹ bảo vệ ngươi. Nếu không ta đã ném thử ngươi từ nhiều thế kỉ trước rồi.”

Cô lờ mắt nhìn hắn phẫn nộ. “Bỏ bàn tay của ngươi khỏi người ta nếu không ta chặt đứt đấy.”

Lạ là hắn lại nghe lời, nhưng trước đó hắn đột nhiên hôn cô một cách thô lỗ.

Kat co rúm lại, tát thẳng vào mặt hắn.

“Hắn cười phá lên. Về nhà đi, cô bé. Nếu cô còn ở đây thì sẽ bị thương đấy.”

Cả người cô run lên, Kat biến mất, trở về nhà chính. Cassandra vẫn ở giữa phòng khách còn Wulf đang trang bị vũ khí cho mình từ đồng đồ trên tường.

“Có thứ gì cho tôi dùng không?” Kat hỏi, tới lựa vũ khí cùng anh.

Wulf đảo mắt nhìn cô. “Hình như mọi việc không xuôi chèo mát mái.”

“Không. Thực tế, chúng ta cần một trận ra trò đấy. Mọi chuyện càng lúc càng tệ.”

Chris chạy vào phòng, cậu đội mũ bóng bầu dục.

“Cậu bị làm sao thế hả?” Kat hỏi khi trông thấy cậu.

Wulf ngoái lại nhìn, mày nhíu chặt. “Giờ còn đội cả mũ bảo hiểm cơ đấy?”

“Vâng” Chris đáp lại trong lúc buộc một cái gối vào mặt trước chiếc quần “Em phải đội mũ thôi. Nếu hai người chưa biết thì em xin báo, mấy anh bạn của chúng ta đã tiến vào sân cỏ rồi đấy.”

“Chúng tôi biết rồi.”

“Vậ à,” Chris đáp lại khi cậu tiến về kho vũ khí và lôi xuống một chiếc áo chống đạn. Vậ em có câu hỏi cho hai người đây. “Em biết cửa chắn có thể chịu được lửa và đạn. Thế nó có chịu được tên lửa và bom không?”

Trước khi Wulf kịp trả lời, một vụ nổ làm rung động cả ngôi nhà.

Ghi chú:

1. Tên gốc là Game of life (hay gọi tắt là Life), là một trò chơi xúc xắc phổ biến ở Mỹ.

2. Tên gốc là Trivial Pursuit, cũng là một trò chơi xúc xắc nhưng đi đến ô nào, người chơi sẽ phải trả lời một câu hỏi kiến thức tại ô đó nên trò này có độ khó cao hơn.